

Ksaver Meško:

*Esterina sreča.**

V radosti vsa drhteča izpred Asvera kralja je Estera šla,
 krasna, da nikdar krasnejše ni bilo solnce na modrem svodu neba,
 luna nikoli, ne drugih biserov v kroni nebesni noben.

Njo je izvolil sam Jahve iz vseh deklet in žen.

Da po njeni lepoli bi rešil svoj izvoljeni rod,
 dahnil ji trojno lepoto v telo in lice je Bog Sabaot:

ogelj so njene oči — kdaj s srdom — z ljubeznijo, srečo zdaj
 razvnet;

ustla so roža, čebela nanjo bi sela, da srka iz nje si med;

lica njena blesteč rubin, med snežne cvetove ukovan.

Krona na glavi gori in plamti ji ko solnce žar v opoldan.

Z njo lepoto strl Jahve je Amana črni načrt.

Kar je pripravljaj otrokom Gospodovim, Aman je sam okusil: smrt.

Stopi na vrte kraljeve kraljica. Kot v sanjah med drevjem gre
 po prebelih stezách, ki — mlečni potoki — skoz vrt hite.

Kot iz škrlatnega plašča vzletela metuljčka bi, bele dvigne roké,
 dvigne oči in — bliskoviti golobi — v višavo besede ji kipé:

„Sanjam? ... Bedim? ... Še živim? ... Živim ... govorim?

Kakor otrok, ki iz sanj se zbudi, v ta čudežni svet strmim.

Cvetke, glej, v potokih gred neštetih cvetó in dehté —

v svoji krasoti iz tebe, o Bog Sabaot, živoljenja vir, živé.

Vsega živoljenja vir, iz tebe, po tebi, živiva še jaz in moj rod,

delo prečudežno storil na meni si, vsemogočni Bog Sabaot.

Ljudstev nešteti bogovi, vstanite, pridite vsi,

vsí iz Susana, od indijskih mest in morjá, iz etiopskih vasi.

Vsi pred gospoda vstopite in pomerite se z njim!

Moč, dobroto svojo postavite zoper Gospoda ... Jaz čakam, nič se
 ne bojim.

Vem: kjerkoti kak bog je v deželah svetá, kot Bog naš on ni.

Sabaot naš Gospod, rešitelj iz zank Amanovih — svet ves ga naj
 časti —

On me je deklo nevredno iz žen neštetih vzel

in me postavil pred kralja in ljudstvo je svoje po meni otel.

* Estero, rodom Judinjo, je vzel perzijski kralj Asver za svojo ženo. A njo in Jude je silno sovražil državni poglavar, po imenu Aman. Že je dobil od kralja dovoljenje, da sme pomoriti v enem dnevu vse Jude širom kraljestva. To pa prepreči Estera. Vsa sre'na, da je rešila svoj narod, zapoje Bogu zahvalni spev. Hudobni Aman pa končá na vislicah. (Glej: Volc, Velike zgodbe str. 103.)

Aman sovražni nas kanil je zmlati, kot suženj žilo zmlè,
da mu uničil nakiep je Gospod, naj svet in nebo ga slavé.“
Stopa globlje med drevje kraljica. Z vej glasi se pličic spev.
Sluša kraljica ko v sanjah. Smehlja se. Ves blažen je njen nasmev.

„Pličke mu v vejah z glasovi stotertmi slavo pojó,
pa ne kipel s temi svevi slavospev bi moj v nebo?
Srečna jaz, da tebi, o Bog očetov, živila leta sem vsa,
tebi cvetela v misli slednji, v slednji želji srcá.
Komu tudi bi naj? Saj iz tebe solnce na nebu gori,
cvetka slednja iz tebe cveti, iz tebe plička cvrči in žgolí.
Milost tvoja, da jelen po logih lomasti in drobni črvič gazi prah
v tebi, po tebi življenje in moč vsa, ti naših sovražnikov strah.“

Krono vzame z glavé, poklekne Estra v prah na zemljó.
Kakor igral bi veter zlat se z zlatimi listi nad njo,
ali kakor po dneh deževnih iz vira valčki žuboré,
usa vnesena njena molitev v višave nebeške vré:
„Ti si storil lo, Gospod naš, s premočno svojo rokó,
kakor prah si razpihal Amana sklep, poteptal ga s srdito nogó,
kot še nihče ponižan ni bit, ponižal si ga, potrl ga čisto do tal,
ko za komolcev peideset nad zemljó ga povišal gospod je moj,
kralj.

Solnce na nebu raduj se, kot se radujem jaz,
da ti gledam še živa in srečna v svetli obraz,
slavo pevaj Gospodu kot pel bo naš mu presrečni rod,
pel tu v Susanu, pel mu jo večno in povsod.
Poje naj luna deviška mu, ko se pripelje čez vrhe gôr,
poje naj zvezd brezštevílnih mu blesteči zbor.
Od vzhoda tja do zahoda naj ljudstva mu usa pojó,
saj jim on vodi usodo z modrostjo in z močno rokó. —
Vse ti naj poje, Gospod! — Kakó šele peli bi morala jaz,
jaz, ki pogledal je náme najmileje tvoj sveti obraz.
Pela bi naj kot kerubov zbor... A usa sem slabotna... drhtim.
Pred veličastvom tvojim grudim se v prah... strmim... molčim...

